

Ensam

Han vaknar tidigt på morgonen av att solen skiner in genom det lilla vindsfönstret. Han känner hur hungern vrider om i magen. Så sätter han sig sakta upp i den gamla utdragsängen och tittar sig omkring. Ryggen värker och benen är stela. Han ställer sig på knä och lyfter ett ben över sängkanten och känner det kalla vindsgolvet under foten. Försiktigt håller han sig i kanten på sängen och kastar så det andra benet över kanten. Kylan från golvet kryper in genom fotsulorna och fortplantar sig genom hela kroppen.

Jag måste äta tänker han och öppnar den lilla portmonnän där han förvarar sina sparade slantar. Han sätter på sig jackan och mössan och smyger sig ut i trappen. På vägen ner stannar han utanför en dörr. Därinne hörs lekande pianomusik, som någon sakta trevar sig fram i tonernas värld. Han lägger örat till dörren och lyssnar förundrat, han har aldrig hört något likanande. Hemma hade aldrig funnits någon radio eller något instrument, den enda musik han kände till var den som han mött i skolan,

Varje morgon hade hon satt honom i billen och kört honom den halva milen till skolan och varje eftermiddag stod den gröna gamla Saaben och väntade på honom när skolan var slut. Hon öppnade framdörren och vinkade åt honom att hoppa in och körde sen iväg upp till berget där deras lilla stuga låg. Hon såg honom i ögonen och frågade honom vad han gjort i skolan, visade han minsta lilla glädje högg hon av och sade till honom att skärpa sig. Skratt och flams har inget i världen att göra sade hon vasst. Livet är inge lek det är slit och släp lika bra att du lär dig det från början säger hon och spänner sina mörkt bruna ögon i hans. Hon håller blicken fast och viker inte undan en tum. Det slutar alltid med att han tittar ner i golvet och för varje gång känner han sig mer och mer som en liten våt fläck.

Pianomusiken klingar sakta bort men han kan inte förmå sig att lämna sin plats med örat mot dörren, det fanns ett ljus och ett hopp i tonerna som han nyss hade hört. Han känner ensamheteten och rädslan krypa under huden. Hur ska det gå för mig tänker han, hon har ju sagt att jag inget kan. Han låter tankarna springa kring inne i huvudet det springer än hit och än dit och han är helt oförberedd när han knuffas åt sidan av dörren som öppnas.

Ut genom dörren kliver en gammal dam klädd i svart lång kappa. Det grå håret uppsatt i en stram knut och läpparna är mörkt röda, ögonbrynen målade i en svart markerad båge och ögonfransarna svarta och svepande. Blicken stålblå och skorna de är röda med höga klackar. Hon låter blicken glida över honom från topp till tå. Han sitter på golvet där han hamnade när hon öppnade dörren.

Gjorde du dig illa frågar hon med bekymrad röst. Nej viskar han, det gick bra, jag bara snubblade. Var det du som spelade frågar han sen. Hon studerar honom noga och svarar sen ja det var jag som spelade.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eva Langrath med Poeter.se id #24299 innehar upphovsrätten